

Emil Hossu:

„Militez pentru infidelitate“

Este un bărbat frumos – a rămas așa peste ani –, e un actor de mare sensibilitate, un adevărat coleg, un nemaipomenit prieten. Se aprinde ușor, dar orice supărare îi trece repede. Un copil mare, ai spune, care oferă și așteaptă afecțiune. Nu se ferește de greu, nu refuză niciodată roluri; face naveta la Buzău ca să joace, nu pentru că ar avea neapărat nevoie de bani, ci, așa, ca să se mențină în formă. Alături de Mircea Diaconu și Constantin Cotimanis bate țara în lung și-n lat pe la toate festivalurile, aducând bucurie oamenilor cu spectacolul **Operele complete ale lui Wlm Șxpr**. Oricât de ciudat ar părea, interviul care urmează nu a fost luat la „Nottara”, unde ne vedem mereu, dar mai totdeauna în grabă, ci la Slatina, după o reprezentație ce a avut loc cu o sală plină (circa 600 de locuri), în urma mai multor peripeții.

Cum se simte un actor la 60 de ani? Vă simțiți tânăr, vă simțiți matur, bătrân?

Mă simt deosebit de bine. Și nu mă tem nicidecum de bătrânețe, pentru că actoria este o profesie ce-și are bine compartimentate vârstele, etapele. Ai mereu ce face. Pe Romeo nu-l poți juca decât la 20 de ani, dar pe Lear, abia pe la 60. Fiecare vârstă își are rostul și farmecul său.

Ați fost, sunteți eternul erou pozitiv, luminos, frumos, izbăvitor. N-ați râvnit la roluri negative?

Destinul meu a fost într-adevăr acesta, dar dintotdeauna am iubit mai degrabă personajele care-mi permit să compun, să nuanțez... Îmi plac eroii pozitivi care au și umbre.

Cum ați reușit să nu îmbătrâniți? E o stare a sufletului care se revarsă în afară menținându-vă tinerețea?

Știi, vreau de multă vreme, dar măcar de acum înainte să se întâmple, ca tu să fii Marinela, iar eu Milu, așa cum îmi spun toți prietenii. De acum încolo – și acest interviu să rămână semn al înțelegerii noastre – să ne spunem pe nume...

Așadar, Milu...

Așadar, Marinela, sunt un om deschis, sociabil și tu știi asta. Am prieteni mulți... Poate că această mulțime din jurul meu mă păstrează în formă.

Ce te-a făcut să rămâi atâta vreme fidel Teatrului „Nottara“?

Prieteni. De ce nu? Șansa de a juca pentru prima oară alături de George Constantin. Mai apoi, alături de Ștefan Lordache, Ștefan Radof, Ion Dichiseanu, Alexandru Repan, alături de minunate actrițe ca Liliana Tomescu, Melania Cârje, Dana Dogaru, Anda Caropol... Pe urmă, șansa de a apărea în filme, alături de alți actori de seamă ai țării, a făcut ca spațiul Teatrului „Nottara” să nu mi se pară strâmt. Și așa, în timp, a devenit adevărata mea casă.

Ai avut și neîmpliniri la „Nottara”, tristețea că nu ai jucat vreun rol dorit?

Nu. Am fost mai tot timpul ocupat, așa că n-am avut niciodată frustrări de felul acesta. De altfel, nu mi-am permis să-mi doresc anumite roluri, ca să nu ajung la decepții. E un mod

de a te apăra. În plus, am disponibilitatea de a mă gândi, în vreme ce joc un personaj, la acela care va urma. Militez pentru „infidelitate”. Actorul nu trebuie să rămână legat de un anume gen, de un stil... Asta ar duce la blazare și manierism.

Știi, un spectacol care, mie cel puțin, mi-a plăcut foarte mult, Doi pe o bancă, unde jucai rolul unei lichele simpatice...

Și mie mi-a plăcut. Mă simțeam bine în scenă alături de Catrinel, nevasta mea din viață, și chiar vreau să citez un cronicar important, pe Valentin Silvestru, care spunea: „Cei doi – Emil Hossu și Catrinel Dumitrescu – se înțeleg atât de bine pe scenă, încât dacă și-n viață...” Da, ne-a fost tare drag la amândoi să jucăm acel spectacol...

Operele complete..., acest ghiveci încântător, condimentat cu replici shakespeariene, ți-a deschis, se pare, apetitul pentru comedie...

E o zbenguială teribilă în care toți trei ne simțim minunați.

Atât de minunat, încât nu pot să nu pomenesc de aventura acestei zile,

când, în urma unui incident, Mircea Diaconu a devenit șoferul mașinii cu recuzită și al mașiniștilor, care mașină era chiar a lui. Cum bine ai zis chiar tu, hătru: „Dragă Sică, fiecare dintre noi stă în cameră cu câte un șofer de lux; eu cu Cotimanis, tu cu Diaconu...” Cu toate acestea, pe scenă nu s-a văzut oboseala acestei zile bune.

E un miracol al scenei. Scena te vindecă de multe, dacă știi să i te lași în seamă. Dacă ții minte, chiar înainte de premiera acestui spectacol, m-am îmbolnăvit de zona zoster. În zilele premergătoare erupției bolii, veneam la repetiții cu greu, aveam stări proaste, dar toate dispăreau îndată ce urcam pe scenă.

Ai făcut și foarte mult film. A fost acesta mai important decât teatrul? Nicidecum. Fiecare are specificul și farmecul său. Dacă, în film, regină rămâne spontaneitatea clipei, în teatru imperios necesară este fixarea unor piloni care să-ți permită a ajunge mereu la aceeași stare a personajelor. Nu e vorba de un automatism, ci de o mai mare rigoare în crearea rolurilor, pe care o impune scena. Am pendulat între film și teatru, cu „escale” la teatrul radiofonic, și bucuria cea mai mare o constituie puțința de a fi alături de mari artiști români. Dar teatrul are o anume căldură, comunicarea directă cu publicul devine esențială și, adesea, de aceasta depinde chiar calitatea unei reprezentații.

Ca astă-seară?

Ca astă-seară. Entuziasmul publicului ne-a vindecat de oboseală.

Alături de Valeriu Popescu și Catrinel Dumitrescu în *Omul care aduce ploaia* de R. Nash („Nottara”)

Este actoria o profesie de uzură?

Nu. Uzura înseamnă numai blazare. Și dacă ajungi la asta, e mai bine să te retragi cu demnitate pentru totdeauna. Actoria se poate face numai cu bucurie, cu emoție, cu înfrigurare. Le urez tinerilor mei colegi să aibă parte de parteneri de scenă ca ai mei. Am să enumăr numai câțiva: George Constantin, Horațiu Mălăele, Mircea Diaconu, Ștefan Iordache, artiști a căror generozitate pe scenă față de colegi era, este nemărginită.

Este esențială pentru configurarea unei cariere calitatea echipei în care te afli?

Da. Climatul este esențial în orice activitate, dar teatrul, mai ales, nu se poate face în tensiune și în afara echipei.

Multă vreme Teatrul „Nottara” nu a mai făcut turnee. Nici celelalte

teatre bucureștene, de fapt. Nu sunt bani, se spune. Totuși, din cele vreo treizeci de reprezentații cu Operele complete..., zece au avut loc în deplasare: Oradea, Galați, Reșița, Timișoara, Slatina, Germania... Cum e totuși posibil să se revină la ceva al cărui timp părea că a apus?

Prin stăruință. Iacătă, o mașină a avut până. Directorul teatrului n-a ezitat să vină cu mașina personală, să încarce recuzita în ea, să șofeze până la Slatina. Ar fi fost, poate, mai simplu să se telefoneze pentru a se suspenda spectacolul. Dar cui folosea? Cei șase sute de spectatori meritau efortul nostru. E foarte important să joci în marile orașe. Fiecare reprezentație seamănă cu o premieră: aplauze, flori... Scena e un miracol, pe care doar actorii îl pot simți seară de seară.

Marinela Țepuș

Sp *profil*

Loja nr. 8

Ana Vâlcu a descins la Iași în 1959, împreună cu soțul său, actorul Teofil Vâlcu, transferat de la Naționalul clujean în capitala de altădată a Moldovei. Primul spectacol urmărit de Ana Vâlcu în orașul care i-a adoptat rapid pe cei doi a fost **Moartea unui comis voiajor**, iar întâmplarea a făcut să-l vadă din loja cu numărul 8, dreapta. De atunci și până astăzi, Ana Vâlcu a rămas fidelă teatrului și fotoliului îmbrăcat în catifea vișinie din care a urmărit, fără excepție, toate premierele Teatrului Național „Vasile Alecsandri” din Iași. Chiar și după ce, parcă prea devreme, soțul ei a trecut în lumea umbrelor, lăsând-o pe Anny să vegheze, din același loc, la ceea ce se petrece pe

scena Naționalului din „dulcele târg”. Ana Vâlcu este, cu certitudine, cel mai fidel spectator ieșean de teatru. N-a lipsit de la nici o premieră, iar memoria sa a consemnat, ca într-un document nescris, tot ceea ce s-a petrecut la rampa Naționalului ieșean în ultimele patru decenii. Întâlnind generații succesive de actori, de la Miluță Gheorghiu și Anny Braesky, la Sergiu Tudose, Cornelia Gheorghiu și la tinerii slujitori de azi ai Thaliei. Amintindu-și cu plăcere de aparițiile în public ale actorilor de altădată, care făceau trecătorii să-i urmărească cu privirea și gândindu-se la cât este de greu în timpurile noastre să fii actor. Consecventă cu pasiunea sa față de

arta scenică și în particular, Ana Vâlcu știa pe dinafară toate rolurile interpretate de soțul ei. Mai ales după ce acesta fusese atins de orbire. La braț, urcând dealul Copoului indiferent de anotimp, Ana repeta cu Teofil Vâlcu toate replicile, intrările și ieșirile personajelor. Întotdeauna acolo unde era nevoie de prezența ei! Tăvălugul tranziției a trecut nemilos peste arte și peste cei care le practică. Însă nimic nu a făcut-o pe Ana Vâlcu să renunțe la dragostea statornică pe care o poartă teatrului. Și acum, la fiecare premieră, Ana Vâlcu este la locul ei din loja cu numărul 8, dreapta. E singurul „lux” pe care și-l mai permite.

Olița Cîntec